

RECENSION

Från filmen *Still Walking*

Still Walking

Originaltitel Aruitemo aruitemo

Svensk titel Still walking

Regi Hirokazu Kore-Eda

Producent Yoshihiro Kato

Manus Hirokazu Kore-Eda

Foto Yutaka Yamasaki

Roller : Hiroshi Abe, You, Yui Natsukawa, Shohei Tanaka, Yoshio Harada m fl

Japan 2008

Censur barn tillåten

Längd i tid 1 tim 54 min

Distributör Folkets Bio AB

Låt oss tala lite om Yasujiro Ozu. Denna japanska mästaregissör som aldrig slutar att inspirera både inhemska och utländska regissörer. Senaste året har man kunnat se hans påverkan tydligt i framför allt två japanska filmer – *Tokyo sonata* av Kiyoshi Kurosawa och Hirokazu Kore-Edas senaste *Still walking*.

Ozus långsamma och lyhörda kombination av patos, stilla melankoli och mänskliga värme har sipprat in i Kore-Edas film. *Föräldrarna* (Tokyo monogatari) från 1953 är framför allt en referensram med sin skildring av generationsklyftor, ett Japan i en splittrad efterkrigstid och patriarkala seder och bruk.

I *Still walking* samlas medlemmarna ur en familj årligen för att hedra den bortgångna sonen Junpei som gick bort för 15 år sedan. Vi blir bland annat introducerade för yngsta sonen Ryo vars yrkesval inte riktigt levde upp till den stränga fadern Kyoheis krav och förväntningar. Dottern Chinami är gift med matglade skojaren Nobou och modern Toshiko är familjens nav och den som drabbats hårdast av Junpeis död.

Här är en familj där det outtalade regerar och styr känslöytrinnarna. Deras besvikelser, nycker, stolthet och bitterhet sätter stopp för en öppen konfrontation. Känslorna går balansgång men vågar aldrig sippra upp till ytan. Detta är såklart en vanlig och mänsklig företeelse men ger ibland en lite för frustrerande effekt för en åskådare. De där förlösande förklaringarna och avslöjande stormarna som man väntar på kommer aldrig. Ozu gick aldrig den melodramatiska vägen utan använde sig av en unik och stillsam subtilitet. Hos Kore-Eda får vi endast små påminnelser som ibland blir ett lite för ytligt porträtt av det inre.

En fond för *Still walking* är mat. Hela tiden lagas det och äts mat. Det japanska köket är en central del av familjen och vi får en inblick i olika specialiteter, tillhandahållsätt och tillagningshemligheter. Olika rätter ingår i olika stadier av filmen där friterade små majsakor har en extra stor betydelse för nostalgi, samhörighet och gemensam njutning.

Ett av Kore-Edas största kännetecken från tidigare filmer är den fina kombinationen mellan innerligt drama och ett dokumentärt närmande. I både *Barnen som inte fanns* (2004), *Efter livet* (1998) och *Illusioner* (1995) blandas impressionism med en mer realistisk ton och resultatet blir att man kommer närmare karaktärerna. Denna kombination saknas en aning i hans senaste film där berättandet är rakare och mindre särpräglad.

Det finns såklart skärvor av briljans som framför allt ligger i det fina och naturalistiska skådespeleriet. Trion med den sammanbitne fadern, den spontana äldsta dottern och den bräckliga modern är rakt igenom en njutning att se.

Fredrik Söderlund